

paa de Sager, som forelægges ham, som den Mand, der er vant til at bevæge sig i disse Forhold, og som ved tidligere Leiligheder har seet dem belyste fra andre Sider. Men jeg siger, at selv om man overseer dette, hvad jeg ikke troer er fornøftigt, naar man sætter tilbørlig Priis paa, at alle de Afgjørelser overfor Befolkningen, som skulle skee gennem Administrationen, høre Billighedens og Liberalitetens Præg, skal man ialfald ikke være sikker paa, at Contoircheferne kunne hyde den Veiledning, som Ministeren søger, og naar jeg vil see bort fra det Ministerium, som ligger mig nærmest, og til de andre Ministerier, saa ville de Herrer ikke overse, at disse Stillinger ikke ere regulerede saaledes, at de give tilstrækkelig Tyldstgjørelse for en Mand, som skal være i Besiddelse af den Udvikling, der er en Nødvendighed for at komme i disse Stillinger, eller yde ham en saadan Tilfredsstillelse, at han kan ansee den for Slutstuen paa sin Embedsbane. Man kan virkelig ikke, samtidig med at man forlanger, at Embedsmanden skal have den videnskabelige Dannelse, som man nu forlanger, og som jeg troer, at man ogsaa bør forlange af ham, vente, at han skal være tilfreds med at have en Begyndelsesgage af 1,600 Rd. og derpaa blive staaende ved 2,200 Rd. Jeg troer, at man maa erkjende, at dette er et altfor ringe Maal at sætte for Mand, til hvilke man stiller store Fordringer. Man maatte altsaa i saa Fald indrette Contoirchefsposterne saaledes, at de virkelig kunne afgive et Hvildepunkt for den menneskelige Stræben, og saaledes, at de maatte kunne ansees for at være Afslutningen af Bedkommendes administrative Løb; men dette er som bekendt ikke Tilfældet i de tidligere kongerigste Ministerier. Der ere Contoirchefspadserne jevnt at betragte som et Gjennemgangsled til andre Pladser, og man vil da see, at der i disse fremkommer en Skiften, som paa ingen Maade kan være ønskelig eller befordrende den nødtagte, detaillerede Kundskab, og den, om jeg saa maa sige, Inddriften af Traditionen, som maa findes hos disse Folk. Men dernæst, mine Herrer, er man ved den Lov, som har ordnet disse Ministerier, nemlig Loven af 31te Marts

1860, i veconomisk Retning gaaet den Vej, at man har gjort Contoirerne overmaade store og søgt at bøde paa dette ved at ansætte Tuldmægtige med Expeditionsscretairs-Honorar. Naar man vil søge dette Element hos Contoircheferne, maa man finde sig i at begrænse deres Virksomhed saaledes, at de ogsaa ere istand til at udfylde de Fordringer, som man stiller til dem, og det troer jeg ikke, man kan gjøre med nogen Berettigelse, naar de skulle vedblive at have saa betydelige Forretninger som dem, de nu have, og altsaa saa at sige skulle optage i sig Bevidstheden om alt det, som ellers expederes gennem Tuldmægtigen som Expeditionsscretair. Jeg vil heller ikke tilbageholde en Uttring, som jeg troer, man ikke skal glemme ved dette Spørgsmaal, og det er den, at jeg vel kan forstaae, at man, naar man forøvrigt, saa at sige, lader Traditionen udvikle sig paa en naturlig Maade, da ogsaa i Lande, hvor en virkelig parlamentarisk Regjering hører til det gjældende System, giver Ministeren en Generalsecretair, der stifter med ham, og navnlig har dette jo en ganske simpel Grund i det Land, hvorfra man har taget Exemplet, nemlig England, hvor det er nødvendigt at der er en saadan Mand, som kan give Møde i Thinget, da Ministeren, som bekendt, kun kan give Møde der, forsaavidt han er Medlem af Thinget. Jeg vil sige, mine Herrer — og jeg beder Dem ikke tage mig denne Bemærkning fortrydligt op — at her, hvor man gennemgaaer Love saaledes i den yderste Detail, og hvor man, saa at sige, forlanger, at Ministeren skal kjende næsten enhver Ting, som hører under hans Omraade, forekommer det mig, at ingen Minister kan være istand til at udfylde sin Plads, medmindre han har en væsentlig Andeel i Afgjørelsen af de Detailler, som ligge under hans Ministerium, idet det nemlig er gennem Betragtningen og Afgjørelsen af disse, at han overhovedet faaer den Kundskabsmasse, som er nødvendig for at kunne fyldestgjøre de Fordringer, som stilles til ham, ikke blot gennem Forespørgsler, men ogsaa gennem Lovenes Behandling i vort Land. Dette er Noget, jeg ikke troer egentlig er overmaade ønskeligt, men imidlertid er det jo nu engang en bekendt Ting, at man her gaaer i en Detail i Love